

i rozsudek a opaku netvrdí ani zmateční stížnost. Nasvědčuje tomu i rozsudkové zjištění, podle něhož vydražitel byl dne 14. února 1925 zaveden jako prozatímní správce vydražené nemovitosti. Věci, tvořící příslušenství této nemovitosti, prodal obžalovaný podle rozsudkových zjištění po dni 7. února 1925, kteréhožto dne mu vydražitel P. oznámil, které věci koupil s vydraženou nemovitostí jako její příslušenství, a před dnem 14. února 1925. Jde tudíž o řešení otázky, zda v této době, která následovala udělení příklepu vydražiteli, byly věci obžalovanému svěřeny ve smyslu Šu 183 tr. zák. V rozsudkovém výroku se v tom směru uvádí, že věci byly obžalovanému svěřeny pro (vydražitele) Antonína P-a, kdežto v rozhodovacích důvodech je řeč pouze o vydražených věcech ponechaných mu jako dlužníku.

Věc sluší pokládati za svěřenou ve smyslu Šu 183 tr. zák., byla-li skutečně odevzdána v moc pachatelovu na podkladě dohody neb i jen v předpokladu, že s ní naloží ve smyslu odevzdatelově a se závazkem ji svého času opět odevzdati. Při tom není zapotřebí, aby se toto svěření stalo přímo, naopak odpovídají pojmu svěření také případy, v nichž detence, zakládající poměr svěření, dochází svého uskutečnění tím, že osoba, která jest v určitém právním neb i jen skutečném poměru k věci, na př. jako její vlastník nebo držitel, octne se k ní napotom důsledkem zániku nebo změny tohoto poměru ve vztahu, odpovídajícím pojmu pouhé detence jako podkladu svěření. Není pak překážek, zejména pochybností rázu právního, které by byly na závalu nazírání, že také přesunem, který nastává udělením příklepu, posavadní vlastnické právo dlužníkovu k vydražené věci přechází v jeho detenci ať již pro vydražitele, jemuž byl udělen příklep, nebo v případě předražku, pro předražitele, nebo v případě nezapravení nejvyššího podání původním vydražitelem pro toho, kdo vydražil nemovitost v opětné dražbě. Dlužno naopak míti za to, že počínajíc dnem uděleného příklepu nemovitost, přešedší udělením příklepu byť podmíněně ve vlastnictví vydražitelovo, byla dlužníku ponechána na dále se závazkem a s účinky, odpovídajícími pojmu svěření, totiž se závazkem neb aspoň v předpokladu, že s ní naloží v onom smyslu, ve kterém mu byla ponechána a tím zároveň po rozumu oněch úvah i odevzdána, by s ní totiž nakládal na dále pro vydražitele a svého času mu ji odevzdal. Proti tomuto závazku se tudíž prohřešuje dlužník, který s vydraženými věcmi, jemu po dni příklepu na dále ponechanými, nakládá některým ze způsobů, odpovídajících pojmu zadržení věci za sebou nebo jejího si přivlastnění. Nepochybil tudíž soud po stránce právní, dospěv k závěru, že věci vydražené, byvše obžalovanému (po udělení příklepu) ponechány, byly mu tím zároveň svěřeny.

Čís. 2488.

Hlavní otázka (§ 318 tr. ř.) se má zásadně přimykati k obžalobě, a to zejména i co do skutkových okolností, tvořících její skutkový podklad. Porotnímu soudu nepřisluší zkoumati, zda tyto skutkové okolnosti jest pokládati za prokázané výsledky trestního řízení, čili nic (§ 344 čís. 6 tr. ř.).

Nelze vypověděti ze země (§§y 25, 249 tr. zák.) cizince, který tu žije již mnoho let (20), má tu rodinu a nespáchal zločin z pohnutek nízkých a nečestných.

(Rozh. ze dne 25. září 1926, Zm II 315/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Brně ze dne 21. května 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §u 170 tr. zák., vyhověl však odvolání obžalovaného z výroku o vypovězení z veškerého území Československé republiky a výrok ten zrušil. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

důvodech:

Důvod zmatečnosti čís. 6 §u 344 tr. ř. shledává zmateční stížnost v tom, že nebylo podkladu pro hlavní otázku, pokud v ní uvedeno, že obžalovaný zapálil svůj majetek úmyslně, »aby lstivým předstíráním nezaviněného požáru uvedl pojišťovací společnost M. v omyl, jímž tato na svém majetku škodu vyšší 2.000 Kč, totiž nejméně 35.000 Kč utrpěti měla.« Zmateční stížnost shrnuje dotyčné své podrobné vývody v námitku, že hlavní otázka, sepsaná v naznačeném směru podle obžaloby, je »neosvědčená, nedokázaná, ba dokonce nedokazovaná, nezjištěná«, že tudíž podle předpisu §u 318 tr. ř. byla dána nesprávně. Námitka je zřejmě bezdůvodna. Podle výslovného předpisu §u 318 tr. ř. má hlavní otázka směřovati k tomu, zda je obžalovaný vinen, že se dopustil činu, jenž je základem obžaloby. Zásadně má se tudíž hlavní otázka přimykati k obžalobě a to zejména i co do skutkových okolností, tvořících její věcný podklad. Porotnímu soudu nepřísluší zkoumati, zda tyto skutkové okolnosti jest pokládati za prokázané výsledky trestního řízení či nikoli, neboť tím by si osoboval právo, které spadá výhradně do oboru působnosti porotců (§§y 313, 326 tr. ř.). O výjimečný případ §u 337 tr. ř. se tu nejedná. Netřeba se tudíž zabývati podrobně vývody, jimiž se zmateční stížnost snaží dovoditi, že nebyl průvodním řízením zjištěn ba ani prý zjišťován podvodný úmysl obžalovaného, zejména jeho úmysl poškoditi pojišťovnu M., ani nebylo dokázáno, že od pojišťovny žádal náhradu škody a se jí na pojišťovně domáhal.

Odvolání obžalovaného z výroku o vypovězení z veškerého území Československé republiky bylo vyhověti, neboť obžalovaný, který tu žije již asi 20 let, nespáchal — jak porotci uznali — čin z pohnutek nízkých a nečestných a jevil by se tento trest zejména vzhledem k nevinné rodině, pozůstávající z manželky, která pochází z tuzemska a dvou dětí dosud školou povinných za nynějších poměrů příliš krutým.

Čís. 2489.

Trestání válečné lichvy (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).